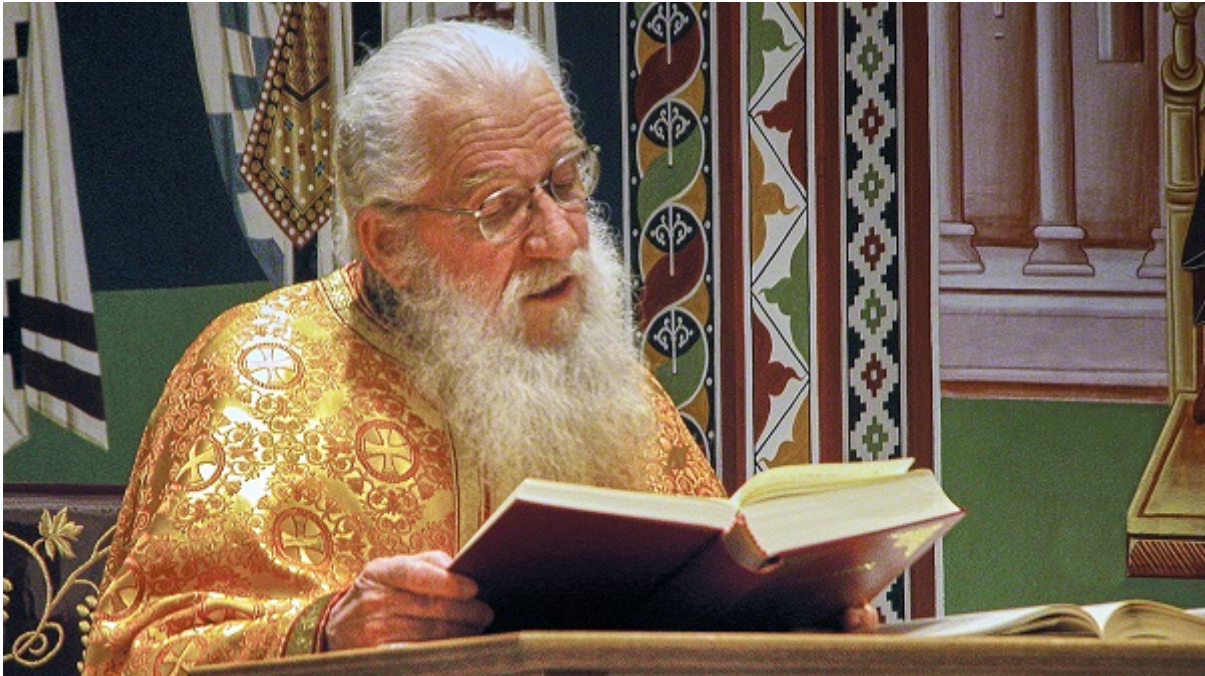

Πατήρ Συμεών Κραγιόπουλος (9 Μαρτίου 1926 - 30 Σεπτεμβρίου 2015) (Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός)

/ Συναξαριακές Μορφές

ΤΡΙΕΤΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΑΣ ΣΥΜΕΩΝ

Τρία χρόνια από την εκδημία. Θαρρείς και ήταν χθες. Κύλησαν τόσο γρήγορα. Δημιουργείται η εντύπωση ότι ο πατήρ Συμεών ευρίσκεται στην ζωή. Επισκέπτεσε τον τάφο του και αισθάνεσε την παρουσία του. Ό,τι υπάρχει στα δύο μοναστήρια μιλάνε για τον πατέρα. Αλλά και το πνεύμα του το νοιώθεις. Ιδιαίτερα στην διάρκεια του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Οι ομιλίες του που διαβάζονται και η αναφορά στον κτήτορα των μοναστηριών κάνουν εντονότερη την παρουσία του. Όταν διαβάζεις τα βιβλία του, και ακόμη περισσότερο όταν ακούς την φωνή του στις ομιλίες, που έχουν αναρτήσει στο διαδίκτυο οι πατέρες του μοναστηριού της Αγίας Τριάδος, τον αισθάνεσε δίπλα σου, σχεδόν νοιώθεις την ανάσα του.

Όλη αυτή η αισθητή παρουσία του πατρός σε οδηγεί σε αναπόληση του χρόνου της φυσικής του παρουσίας. Στιγμιότυπα από ομιλίες του, που σου δημιουργούσαν ιδιαίτερη εντύπωση, ζωντανεύουν την παρουσία του και κατά κάποιον τρόπο ξεπονάς από τον φυσικό ανθρώπινο πόνο που συνδέεται με την κοίμηση λίαν προσφιλούς προσώπου.

Τον Αύγουστο του 1980 στην προσκυνηματική εκδρομή στους Αγίους Τόπους επισκεφθήκαμε πρώτα το μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνας στο όρος Σινά. Εκεί γνωρίσαμε αγωνιστές μοναχούς. Τον επίσκοπο Δαμιανό, τον πατέρα Παύλο, τον πατέρα Σωφρόνιο, τον πατέρα Γιουβενάλιο, τον πατέρα Αδριανό, τον νυν Μητροπολίτη Αργυροκάστρου πατέρα Δημήτριον Τυχπασάνη, που τότε ήταν λαϊκός και υπεύθυνος της βιβλιοθήκης. Ιδιαίτερη εντύπωση προκαλούσε η μορφή του πατρός Παύλου.

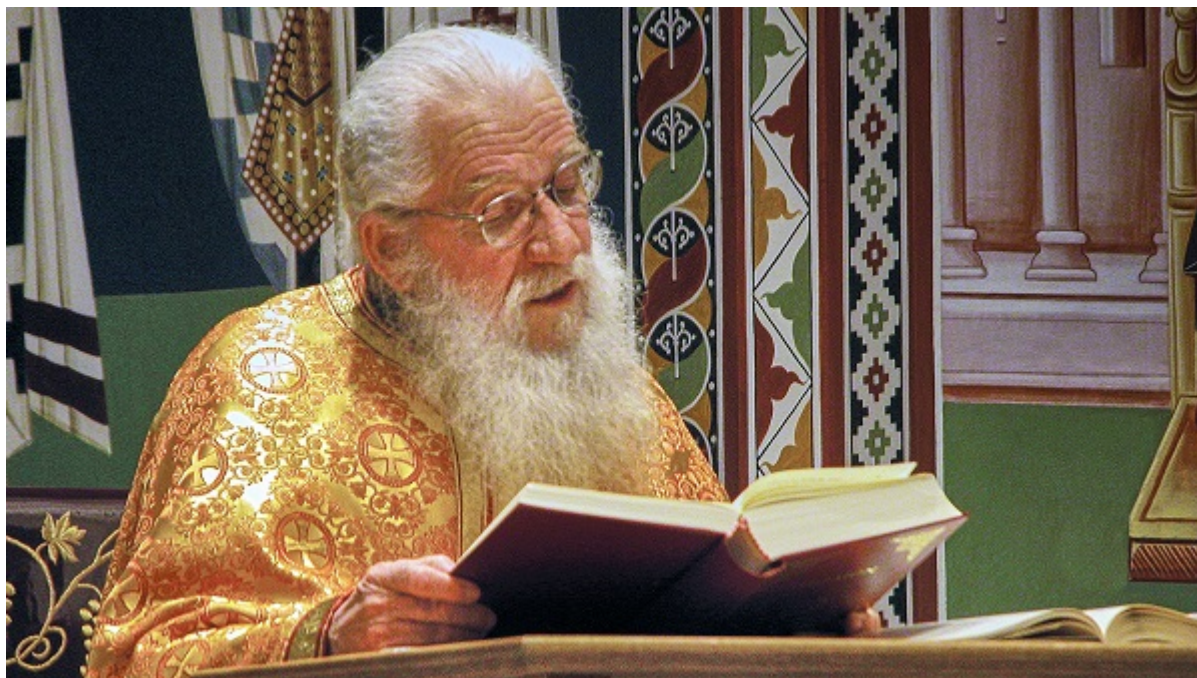
Ο πατήρ στην διάρκεια της επίσκεψης των διαφόρων σημαντικών σημείων στην αγία περιοχή του Σινά, εκτός από τις πληροφορίες για τους αγίους που έζησαν εκεί έκαμνε και ομιλίες. Κάθε ομιλία ήταν απόσταγμα σοφίας, βιώματος «ό,τι φώτιζε ο Θεός» καθώς έλεγε ο ίδιος.

Στην έρημο του Θολά, όπου έζησαν άγιοι πατέρες και πέρασε σημαντικό διάστημα στο ασκητήριό του (μία σπηλιά στην έρημο) και ο Άγιος Ιωάννης, ο συγγραφέας της Κλίμακος, έκανε μία άκρως εντυπωσιακή ομιλία. Το πιο σημαντικό σημείο ήταν όταν είπε « όταν ο άνθρωπος κάνει τον αγώνα του, και ιδιαίτερα τον πνευματικό, και αντιμετωπίζει τις δυσκολίες σε σημείο που να αποκάμει, να αισθανθεί ότι δεν έχει πλέον δύναμη και κουράγιο να συνεχίσει τον αγώνα του, ώστε να πει Θεέ μου δεν αντέχω, δεν μπορώ να κάνω, να δώσω πλέον τίποτε άλλο, τότε έχει κάνει το

ανθρώπινο, την ανθρώπινη προσπάθεια. Στον Θεό το δόσιμο αρχίζει από εδώ και πέρα, όταν εξαντλείται το ανθρώπινο. Όταν εμπιστεύεται ο άνθρωπος απόλυτα τον Θεό και γίνεται άνθρωπος του Θεού, τότε αρχίζει και η ενέργεια της χάριτος του Θεού. Ο Θεός τώρα εμπιστεύεται τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος που έχει εξαντλήσει τα όριά του στον αγώνα, με την χάρι του Θεού αποκτά δυνάμεις της Χάριτος που δεν έχουν όρια. Έτσι, φαίνεται να δίνει στον Θεό ο άνθρωπος αυτό που είναι αδύνατο για τα μέτρα του, και είναι αυτό δώρο του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος προσφέρει τον εαυτό του δώρο στον Θεό, ενώ στην πραγματικότητα το προσφερόμενο δώρο, είναι δώρο του Θεού. Είναι αυτό που αναφέρομε στον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων στην Θεία Ευχαριστία, «τα σα εκ των σών Σοι προσφέρομεν». Οι άγιοι, καθώς με την ζωή τους έλκουν την χάρι του Θεού κάνουν πράγματα που δεν μπορεί να τα συλλάβει ο άνθρωπος με την λογική του. Είναι τα θαύματα των αγίων. Και ο Θεός αγαπά όλους με τον ίδιο τρόπο και την ίδια ένταση. Ο Κύριος δίδαξε, μαρτύρησε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε για όλους τους ανθρώπους. Από την ζωή του ανθρώπου, την πίστη και την εμπιστοσύνη στον Θεό εξαρτάται αν ο Θεός εμπιστευθεί την Χάρι Του στον άνθρωπο». Είπε και άλλα συγκλονιστικά ο πατήρ αλλά αυτό ήταν αποκορύφωμα.

Ένα άλλο εντυπωσιακό γεγονός της εκδρομής εκείνης, ήταν το προσκύνημα στον ιερό ναό της Αναστάσεως μετά την επίσκεψη στο Σινά. Μέσα στον ναό της Αναστάσεως βρίσκεται ο φρικτός Γολγοθάς, το σημείο της Αποκαθήλωσης και το ιερό κουβούκλιο του Παναγίου Τάφου. Όταν ανεβήκαμε στο Γολγοθά άρχισαν να ψάλλουν όσοι γνώριζαν ψαλμωδίες από τα Άγια Πάθη του Κυρίου μας. Όσοι πρόσεχαν τον πατέρα Συμεών μπορούσαν να νοιώσουν το πάθος που περνούσε ο ίδιος, συμπάσχων με τον αγαπημένο του Χριστό, λες και βρισκόταν την ώρα της σταύρωσης του Χριστού μαζί Του. Είχε αφήσει ελεύθερο τον εαυτό του να ζήσει και να εκφρασθεί την στιγμή εκείνη. Ο πατήρ Συμεών ήταν πολύ συγκροτημένη και συγκρατημένη προσωπικότητα. Σπάνια άφηνε τον εαυτό του να εκδηλώσει έντονα τα συναισθήματά του. Στον Γολγοθά ξεχείλισε όλο το βίωμά του. Η λάμψη στο πρόσωπό του, τα δάκρυα, η φωνή του καθώς έψαλε, όλη η ύπαρξή του, έδειχνε πόσο δοσμένος ήταν στον Κύριό μας και Θεό μας.

Όλα όσα προαναφέρθηκαν έχουν ως σκοπό να φωτίσουν ένα μέρος της μυστικής ζωής του πατρός. Ο πατήρ απόφευγε κατεξοχήν την δημοσιότητα, τις τιμές, τα αξιώματα. Του άρεζε η ταπεινή ζωή, η σιωπή, η προσευχή και το βίωμα της εν Χριστώ ζωής. Το βίωμά του το ένοιωθες στην διάρκεια της Θείας Ευχαριστίας. Όταν έλεγε τις ευχές, και ιδίως στην Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου, τις ευχές του αγιασμού των υδάτων τα Άγια Θεοφάνεια, όλη την Μεγάλη Εβδομάδα και ιδίως μετά την περιφορά του Επιταφίου όταν κανοναρχούσε το «δος μοι τούτον τον ξένον..», αλλά και σε όλες τις λατρευτικές εκδηλώσεις, ένοιωθες, ζούσες την λαχτάρα του, την αγάπη του, το δόσιμό του χωρίς κρατούμενα στον Κύριό μας. Όμως, αυτό που έλεγε στο ασκητήριο του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, στην έρημο Θολά, ότι το δόσιμο στον Θεό αρχίζει αφότου αισθανθείς ότι απόκαμες και δεν αντέχεις πλέον άλλον αγώνα, ο πατήρ το έζησε μακροχρόνια, δεκαετίες και ιδιαίτερα τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Διάφορες επώδυνες ασθένειες, με έντονες και παρατεταμένες ενοχλήσεις είχαν καταστήσει την ζωή του πατρός ένα συνεχές μαρτύριο. Οι ιατροί απορούσαν πώς επιβίωνε με τέτοιες παθήσεις. Πολλές φορές ανάμεναν μοιραία έκβαση και ο πατήρ αναλάμβανε. Αλλά πιο σημαντικό ήταν ο τρόπος που αντιμετώπιζε τον πόνο, την ταλαιπωρία. Και δεν ήταν μόνο η υπομονή του σε αυτές τις κακουχίες, αλλά έλεγε και πόσο καλό βγαίνει από τον πόνο και τις αρρώστειες. Αυτό που όλοι μας απευχόμαστε για τον εαυτό μας και τα αγαπημένα μας πρόσωπα, ο πατήρ το θεωρούσε ευλογία, δώρο Θεού. Θεωρούσε ότι αν δεν περνούσε αυτό το μαρτύριο δεν θα ήταν αυτός που είναι.

Με τον βιωματικό του τρόπο μας έδειχνε τον δρόμο που οφείλει να ακολουθεί ο αληθινός, ο πιστός χριστιανός, αυτός που εμπιστεύεται απόλυτα την ζωή του στον Χριστό. Έτσι, δένουν αυτά που έλεγε το 1980 στην έρημο του Θολά, στο τόπο που

έζησαν άλλοι μεγάλοι άγιοι πατέρες, ότι δηλαδή τα λόγια δεν ήταν μόνο λόγια. Ήταν λόγια ανθρώπου του Θεού, ανθρώπου απόλυτα δοσμένου στο θέλημα του Θεού, αλλά ανθρώπου που σαν αλεξικέραυνο προσείλκυε την χάρι Του. Κάθε λόγος του ήταν κομμάτι της προσωπικής του ζωής. Κάθε λόγος του ήταν φωτισμένος από την χάρι του Θεού. Αυτός είναι και ο λόγος που ανάπαυε όλους όσους τον άκουαν ή εξομολογούνταν είτε είχαν οποιαδήποτε σχέση μαζί του. Η αγάπη του σε αιχμαλώτιζε αμέσως και η διακριτικότητά του με την γαλήνη του σου προσέφεραν εμπιστοσύνη και ηρεμία. Έπαιρνε στην πλάτη του τα προβλήματά σου και αλάφρωνε το φορτίο σου. Πραγματικός ποιμένας. Αλλά μπορούσε να γίνει και αλλοιώς; Όταν σε αναλαμβάνει ο άνθρωπος του Θεού χωρίς προαπαιτούμενα, παρά μόνο με την δική του πίστη και απόλυτη εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού, είναι δυνατόν να μην επηρεάσει λίγο την ζωή σου;

Όσο θα περνά ο χρόνος η παρουσία του πατρός θα γίνεται πλέον αισθητή. Όσο θα περισεύει η αμαρτία και το κακό στον κόσμο τόσο περισσότερο θα μεσιτεύει ο πατήρ στον επουράνιο Πατέρα, γιατί και εμείς θα προσφεύγουμε με μεγαλύτερο καημό και πόνο στις πρεσβείες του.

Από τον Άγιο Θρόνο, με τις πρεσβείες του, ο Κύριος να μας χαρίζει μετάνοια, ταπείνωση και αγάπη.

Την ευχή του να έχουμε

Γ. Ν. Κ.